

Sygn. akt IV CSK 419/11

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 31 maja 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Mirosław Bączyk
SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko J. T.

o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym

w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 31 maja 2012 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 3 lutego 2011 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Okręgowemu pozostawiając temu Sądowi
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2011 r., Sąd Okręgowy, uwzględniając apelację powoda J. K., wniesioną od oddalającego powództwo wyroku Sąd Rejonowy z dnia 2 września 2010 r., wydanego w sprawie przeciwko pozwanemu J. T., zmienił ten wyrok w pkt I. w ten sposób, że usunął niezgodność pomiędzy stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w Księgach wieczystych nr A i B, prowadzonych w Sądzie Rejonowym, a rzeczywistym stanem prawnym przez nakazanie wykreślenia w Działach II tych ksiąg J. T. jako właściciela nieruchomości i wpisanie w to miejsce jako współwłaścicieli J. K. w $\frac{3}{4}$ częściach i J. T. w $\frac{1}{4}$ części oraz w pkt III. w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję, a ponadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Za podstawę wyroku Sąd Okręgowy przyjął następujące ustalenia i wnioski.

Według ustaleń Sądu Rejonowego powód J. K. był w związku małżeńskim z A. K., której synem z poprzedniego związku małżeńskiego był J. T. Relacje J. K. i J. T. były rodzicielskie, traktowali się wzajemnie jak ojciec i syn. Małżonkowie J. i A. K. byli właścicielami bliżej oznaczonych nieruchomości rolnych położonych we wsi S., dla których prowadzone były Księgi wieczyste nr A, C i B. Nieruchomości te postanowili przekazać na rzecz J. T. Ponieważ przebywał on w Stanach Zjednoczonych Ameryki, w dniu 5 czerwca 2001 r. udzielił swojej matce A. K. pisemnego pełnomocnictwa do przyjęcia darowizny od rodziców A. i J. małżonków K. Podpis J. T. na pełnomocnictwie został poświadczony przez B. J. B., Notary Public, State of New York, a następnie w dniu 13 sierpnia 2001 r. dokument ten został poświadczony przez Konsula Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Nowym Jorku za nr [...] jako zgodny z prawem miejsca jego wystawienia. W dniu 26 października 2001 r. J. K. oraz A. K., działająca w imieniu własnym a także na podstawie pełnomocnictwa w imieniu syna J. T., zawarli umowę darowizny. W umowie tej małżonkowie J. i A. K. oświadczyli, że darują swojemu synowi J. T. nieruchomości położone w S., a A. K., działając w imieniu J. T., oświadczyła, iż darowiznę tę przyjmuje na jego rzecz. Na podstawie tej umowy w dniu 5 listopada 2001 r. J. T. wpisany został w Księgach wieczystych nr A, C i B jako właściciel

nieruchomości. A. K. zmarła w dniu 6 lutego 2008 r., a spadek po niej nabyli mąż J. K. oraz syn J. T. po ½ części każdy z nich. W dniu 24 listopada 2009 r. J. T. jako właściciel nieruchomości zawarł z M. K. umowę sprzedaży warunkowej i przeniesienia własności nieruchomości, na podstawie której M. K. wpisany został w Księdze wieczystej nr C jako właściciel nieruchomości i do księgi tej przyłączono część nieruchomości objętej dotychczas Księgą wieczystą nr A.

Sąd Rejonowy uznał za niezasadne powództwo oparte na art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm.). Nie podzielił stanowiska powoda, który niezgodność stanu prawnego nieruchomości ujawnionego w księgach wieczystych ze stanem rzeczywistym wywodził z nieważności umowy darowizny ze względu na wadliwą formę, niewłaściwą interpretację oraz sfalszowanie pełnomocnictwa do przyjęcia darowizny udzielonego A. K. przez J. T. Sąd Rejonowy, wskazując na art. 12 ustawy z dnia 12 listopada 1965 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. Nr 46, poz. 290 ze zm.; dalej – „p.p.m.”) oraz art. 1138 zd. 2 k.p.c., przyjął, że pełnomocnictwo udzielone A. K. sporządzone zostało we właściwej formie, zgodnej z prawem miejsca jego wystawienia. Sąd Rejonowy podniósł, że wątpliwości co do formy pełnomocnictwa nie miała świadek E. N.-S., która jako notariusz sporządziła sporną umowę darowizny. Odwołując się do art. 65 k.c. Sąd Rejonowy uznał, że strony zarówno umowy darowizny, jak i pełnomocnictwa identycznie pojmowały zwrot „rodzice” i nie budziło wątpliwości, że chodzi o pełnomocnictwo do nabycia w formie darowizny nieruchomości stanowiących własność J. i A. małżonków K. Powód nie kwestionował, że traktował pozwanego jak syna, a ten z kolei traktował powoda jak ojca. Ponadto w pełnomocnictwie, które przedłożone zostało do aktu notarialnego, zaznaczono, że chodzi o darowiznę od rodziców z wymienieniem ich z imienia i nazwiska, stąd okoliczność, że powód jest ojczymem pozwanego nie stanowiła przeszkody do zawarcia umowy darowizny. W ocenie Sądu Rejonowego nie potwierdziły się twierdzenia powoda o sfalszowaniu pełnomocnictwa. Z zeznań świadka E. N.-S. wynikało, że pełnomocnictwo nie zawierało żadnych przeróbek ani podróbek, więc nie było potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność jego sfalszowania. Oryginał pełnomocnictwa złożony został w kancelarii notarialnej jako załącznik do umowy. Jeśli zaś pełnomocnik powoda

poświadczył za zgodność z oryginałem kserokopię pełnomocnictwa o innej treści, to powinien przedstawić oryginał pełnomocnictwa, którego kopię poświadczył, a tego nie uczynił. Nadto Sąd Rejonowy podkreślił, że nawet gdyby przyjęć nieważność pełnomocnictwa, art. 103 k.c. pozwala konwalidować umowę zawartą przez pełnomocnika działającego bez umocowania.

Uwzględniając apelację powoda, wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy wskazał, że skoro pełnomocnictwo udzielone przez J. T. nie zachowało formy aktu notarialnego, a przez to nie spełniało wymagań prawa polskiego (art. 99 w zw. z art. 158 k.c.), to zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 12 listopada 1965 r. – Prawo prywatne międzynarodowe należało ocenić, czy spełniało wymagania co do formy przewidziane przez prawo stanu Nowy Jork w Stanach Zjednoczonych Ameryki, gdzie zostało udzielone. Ponadto Sąd Okręgowy podkreślił, że w dniu 26 października 2001 r., kiedy zawarta została sporna umowa darowizny, aby posłużyć się zagranicznym dokumentem dotyczącym przeniesienia własności nieruchomości położonej w Polsce, konieczne było jego uwierzytelnienie przez polskie przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny (art. 1138 k.p.c.). W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy błędnie uznał, że forma udzielonego pełnomocnictwa była wystarczająca, opierając się na zamieszczonym na pełnomocnictwie stwierdzeniu konsula o zgodności dokumentu z prawem miejsca jego wystawienia. Tego rodzaju klauzula legalizacyjna nie uniemożliwia podważania autentyczności dokumentu lub jego zgodności ze stanem faktycznym. Sąd Okręgowy przyjął, że w niniejszej sprawie treść zalegalizowanego dokumentu została zmieniona po dokonaniu jego legalizacji. Ustalił, że w dniu 5 czerwca 2001 r. J. T. złożył podpis pod dokumentem pełnomocnictwa, obejmującym m.in. upoważnienie do przyjęcia darowizny od rodziców. Podpis ten potwierdził B. J. B., Notary Public, State of New York, a następnie dokument ten w dniu 13 sierpnia 2001 r. został uwierzytelniony przez Konsula Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej. Treść tego dokumentu przesłana została do Polski i okazana notariuszowi, po którego zastrzeżeniach na oryginale pełnomocnictwa zostało naniesionych kilka dopisków, m.in. po słowach „od rodziców” dopisano „A. i J. małżonków K.”. Zmieniona treść dokumentu nie została ani ponownie podpisana, ani potwierdzona przez notariusza i konsula, a następnie

została przedstawiona w Polsce notariuszowi, który na tej podstawie sporządził sporną umowę darowizny. Sąd Okręgowy przyjął, że skoro przedmiotem legalizacji dokonanej za nr [...] był inny dokument pełnomocnictwa, niż ten, na podstawie którego sporządzona została umowa darowizny, to ten drugi nie może być uznany za wiarygodny ani za uwierzytelniony w rozumieniu art. 1138 zd. drugie k.p.c. Niezależnie od tego Sąd Okręgowy wskazał, że zamieszczona przez konsula klauzula o stwierdzeniu zgodności dokumentu z prawem miejsca jego wystawienia, uczyniona na podstawie art. 21 ustawy z dnia 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsulów Rzeczypospolitej Polskiej (t.j. Dz.U. 2002 r. Nr 215, poz. 1823 ze zm.), nie dotyczy zgodności merytorycznej, a jedynie zgodności formalnej. W rozpoznawanej sprawie oznacza to, że podpis poświadczył właściwy organ – Notary Public oraz że B. J. B. pełni taką funkcję. Stwierdzenie to nie odnosi się zaś do treści czynności prawnej. W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do przyjęcia, aby konsul zobligowany był do dokonania oceny materialnoprawnej danej czynności pod kątem jej ważności i skuteczności w świetle prawa miejscowego. Sąd Okręgowy podkreślił, że pełnomocnictwo udzielone przez J. T. miało bardzo szeroki zakres i ocena jego skuteczności, wymagałaby dokonania obszernej analizy miejscowego prawa przez pracownika konsulatu, na co nie wskazują jakiegokolwiek okoliczności. Nie można więc przyjąć, aby konsul, poza analizą autentyczności podpisu, pieczęci i charakteru osoby poświadczającej podpis, badał czy według prawa stanu Nowy Jork pełnomocnictwo udzielone przez J. T. wywoła zamierzone skutki prawne i umożliwi umocowanemu zawarcie ważnej i skutecznej umowy darowizny nieruchomości. Tym samym stwierdzenie przez konsula zgodności dokumentu pełnomocnictwa z prawem miejsca jego wystawienia nie wyczerpuje wymagania przewidzianego w art. 12 ustawy z dnia 12 listopada 1965 r. – Prawo prywatne międzynarodowe. W konsekwencji Sąd Okręgowy przyjął, że A. K. przy zawarciu umowy darowizny nieruchomości w dniu 26 października 2001 r. nie dysponowała pełnomocnictwem spełniającym wymagania co do formy przewidziane przez prawo stanu Nowy Jork, co jednak nie pociągało za sobą bezwzględnej nieważności tej umowy, a jedynie jej bezskuteczność zawieszoną. W piśmie z dnia 11 marca 2010 r. powód wyznaczył pozwanemu siedmiodniowy termin do potwierdzenia tej umowy, ale ani w wyznaczonym terminie, ani później

pozwany tego nie dokonał. Wprawdzie adwokat reprezentujący pozwanego złożył stosowne oświadczenie, ale nie dysponował upoważnieniem w tym zakresie, a jedynie pełnomocnictwem procesowym, a ponadto dla potwierdzenia oświadczenia o przyjęciu darowizny nieruchomości zgodnie z art. 158 w zw. z art. 890 § 2 k.c. wymagana jest forma aktu notarialnego. Z tych względów w ocenie Sądu Okręgowego należało uznać, że umowa darowizny zawarta w dniu 26 października 2001 r. zawarta przez A. K. jest nieważna i na jej podstawie J. T. nie stał się właścicielem nieruchomości objętych Księgami wieczystymi nr A i B prowadzonymi przez Sąd Rejonowy, a pozostały one własnością J.i A. małżonków K. i po śmierci A. K. stały się przedmiotem współwłasności powoda w $\frac{3}{4}$ części i pozwanego w $\frac{1}{4}$ części.

Od wyroku Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wniósł pozwany, zaskarżając go w całości. Na podstawie przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. zarzucił naruszenie art. 21 ustawy z dnia 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsułów Rzeczypospolitej Polskiej. Z kolei na podstawie przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. zarzucił mające istotny wpływ na wynik sprawy naruszenie art. 1138 k.p.c. w zw. z art. 12 ustawy z dnia 12 listopada 1965 r. – Prawo prywatne międzynarodowe, naruszenie art. 252 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz naruszenie art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. W konkluzji pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 1138 zd. pierwsze k.p.c., moc dowodowa zagranicznych dokumentów urzędowych jest taka, jak dokumentów urzędowych polskich. Z kolei zgodnie z art. 1138 zd. drugie k.p.c., jeżeli dokument dotyczy przeniesienia własności nieruchomości położonej w Rzeczypospolitej Polskiej powinien być uwierzytelniony przez polskie przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny. Przepis ten nie wskazuje wprost, czy obowiązek takiego uwierzytelnienia dotyczy jedynie dokumentu urzędowego, czy także dokumentu o innym charakterze, a kwestia ta może być istotna w przypadku dokumentu dotyczącego przeniesienia własności nieruchomości położonej w Rzeczypospolitej

Polskiej, który pochodzi z obszaru prawnego, gdzie dla skutecznego przeniesienia własności nieruchomości nie jest wymagane zachowanie formy dokumentu urzędowego. Jednak w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przepis ten stanowi wyjątek od reguły zawartej w art. 1138 zd. pierwsze k.p.c., z czego wynika, iż odnosi się jedynie do zagranicznych dokumentów urzędowych (por. uzasadnienie uchwały z dnia 13 kwietnia 2007 r., III CZP 21/07, OSNC 2008/3/34). Podobne w piśmiennictwie przyjmuje się, że dokumenty zagraniczne nie mające charakteru urzędowego nie podlegają uwierzytelnieniu na podstawie art. 1138 zd. drugie k.p.c.

O tym, czy dany dokument zagraniczny ma charakter dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 1138 k.p.c. nie rozstrzygają normy prawa polskiego, lecz prawa obowiązującego na obszarze, gdzie dokument ten został sporządzony. Zatem aby stwierdzić, czy konkretny dokument zagraniczny jest dokumentem urzędowym w rozumieniu tego przepisu należy ustalić, czy prawo obowiązujące w miejscu jego sporządzenia nadaje mu taki charakter. Jeśli dokument zagraniczny ma taki charakter, przysługuje mu moc dowodowa przewidziana w art. 244 w zw. z art. 252 k.p.c. Jednakże w przypadku zagranicznego dokumentu urzędowego, który dotyczy przeniesienia własności nieruchomości położonej w Rzeczypospolitej Polskiej, według art. 1138 zd. drugie k.p.c. stosowanie art. 244 w zw. z art. 252 k.p.c. w odniesieniu do takiego dokumentu będzie możliwe jedynie wówczas, gdy zostanie on uwierzytelniony przez polskie przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny. Nie oznacza to jednak, że dokument ten będzie pozbawiony jakiegokolwiek mocy dowodowej. Nie oznacza to także, że w przypadku dokumentów pochodzących spoza obszaru obowiązywania prawa polskiego, a dotyczących przeniesienia własności nieruchomości położonej w Rzeczypospolitej Polskiej, uwierzytelnienie dokonane przez polskie przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny przydaje dokumentowi waloru dokumentu urzędowego. Jeśli zgodnie z prawem obowiązującym w państwie wystawienia dokumentu przysługuje mu jedynie walor dokumentu prywatnego, po dokonaniu uwierzytelnienia jego charakter prawny nie ulega zmianie, a domniemanie prawdziwości dotyczy jedynie samej klauzuli

uwierzytelniającej, tj. jej pochodzenia rzeczywiście od konsula (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2007 r., II CSK 356/06, niepubl.).

Nie w każdym przypadku według przepisów obowiązujących poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymaga się zachowania formy dokumentu urzędowego do skutecznego przeniesienia własności nieruchomości w drodze czynności prawnej. Czynności prawne dokonywane w takim obszarze prawnym mogą natomiast dotyczyć przeniesienia własności nieruchomości położonej w Rzeczypospolitej Polskiej. Ze względu na takie sytuacje art. 12 ustawy z dnia 12 listopada 1965 r. – Prawo prywatne międzynarodowe nieobowiązujący już, ale mający zastosowanie w sprawie przewidywał, że forma czynności prawnej podlegała prawu właściwemu dla tej czynności, ale wystarczało zachowanie formy przewidzianej przez prawo państwa, w którym czynność zostaje dokonana. W judykaturze Sądu Najwyższego trafnie przyjmowano, że przepis ten znajduje zastosowanie także w odniesieniu do formy czynności prawnej mającej na celu przeniesienie własności nieruchomości położonej w Rzeczypospolitej Polskiej, w tym także do formy pełnomocnictwa do dokonania takiej czynności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 1998 r., I CKN 345/97, OSNC 1998/9/137; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2003 r., IV CK 23/02, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2004 r., I CK 39/03, OSNC 2005/2/33). Z tego względu na podstawie art. 12 ustawy z dnia 12 listopada 1965 r. – Prawo prywatne międzynarodowe uznawano za skuteczne przeniesienie własności takiej nieruchomości z zachowaniem formy czynności prawnych przewidzianej przez porządek prawny państwa, który do przeniesienia własności nieruchomości nie wymagał zachowania formy dokumentu urzędowego.

Zachowanie formy właściwej dla czynności prawnej mającej na celu przeniesienie własności nieruchomości jest kwestią prawa materialnego, natomiast uwierzytelnienie zagranicznego dokumentu ma znaczenie wyłącznie dowodowe i nie wpływa na ocenę zgodności formy czynności prawnej z prawem obowiązującym w miejscu jej dokonania. Uwierzytelnienie zagranicznego dokumentu, nawet urzędowego, nie rozstrzyga w sposób wiążący dla sądu o zgodności czynności prawnej stwierdzonej takim dokumentem z obowiązującą w miejscu jego sporządzenia materialnoprawną regulacją takiej czynności prawnej.

Oznacza to, że sąd obowiązany jest ustalić treść prawa obcego w stosownym zakresie i ocenić, czy czynność prawna spełnia zawarte w nim wymagania (por. uzasadnienie wymienionej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2007 r.).

W rozpoznawanej sprawie Sąd drugiej instancji prawidłowo przyjął, że stosownie do treści art. 12 ustawy z dnia 12 listopada 1965 r. – Prawo prywatne międzynarodowe należało ocenić, czy pełnomocnictwo udzielone przez J. T. w stanie Nowy Jork w Stanach Zjednoczonych Ameryki, na podstawie którego A. K. przyjęła w jego imieniu darowiznę nieruchomości położonej w Rzeczypospolitej Polskiej, spełniało wymagania co do formy czynności prawnej przewidziane tamtejszym prawem. Sąd drugiej instancji prawidłowo też przyjął, że zamieszczenie przez konsula na dokumencie obejmującym to pełnomocnictwo stwierdzenia o zgodności tego dokumentu z prawem miejsca jego wystawienia nie uprawnia jeszcze do przyjęcia, że forma tego pełnomocnictwa była wystarczająca w świetle obowiązującego tam prawa materialnego. Nie ocenił jednak, czy zgodnie z tym prawem pełnomocnictwo przedstawione przez A. K. umożliwiło skuteczne przeniesienie własności nieruchomości. Sąd ustalił jedynie, że po uwierzytelnieniu przez konsula na dokumencie pełnomocnictwa naniesiono dopiski, a zmieniona treść tego dokumentu nie została ponownie podpisana ani potwierdzona przez notariusza ani przez konsula. Tylko w oparciu o te okoliczności przyjął, że A. K. przy zawarciu umowy darowizny nieruchomości nie dysponowała pełnomocnictwem spełniającym wymagania co do formy przewidziane przez prawo stanu Nowy Jork, przez co umowa darowizny dotknięta była bezskutecznością zawieszoną, a wobec braku jej prawidłowego potwierdzenia, okazała się nieważna. Tymczasem spełnienie wymagań co do formy takiej czynności prawnej przewidzianych tamtejszym prawem nie zależy od uwierzytelnienia dokumentu przez konsula. Kwestia zamieszczenia dopisków na dokumencie pełnomocnictwa i skutków z tym związanych zależeć będzie od wymagań co do formy pomocnictwa do przeniesienia własności nieruchomości. Jak wynika z wcześniejszych rozważań rozstrzygają o tym normy prawne obowiązujące w stanie Nowy Jork w Stanach Zjednoczonych Ameryki. Pomimo braku ustalenia treści tego prawa Sąd drugiej instancji uznał, że brak uwierzytelnienia przewidzianego w art. 1138 zd. drugie

k.p.c. przesądza o braku materialnoprawnej skuteczności czynności prawnej upoważniającej do przeniesienia własności nieruchomości położonej na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. Wniosek ten jest jednak błędny. Art. 1138 zd. drugie k.p.c. zawiera wyłącznie normę prawa procesowego regulującą moc dowodową dokumentów zagranicznych urzędowych a jego sankcje ograniczają się jedynie do procesu dowodzenia w postępowaniu sądowym. Jeśli wbrew wymaganiu określonymu w art. 1138 zd. drugie k.p.c. zagraniczny dokument dotyczący pełnomocnictwa do nabycia własności nieruchomości położonej w Rzeczypospolitej Polskiej nie zostanie uwierzytelniony albo też uwierzytelnienie nie objęło całości oświadczenia u udzieleniu pełnomocnictwa, a mimo to umowa zawarta na podstawie tego pełnomocnictwa stanie się podstawą wpisu do księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości, to sąd rozpoznający powództwo oparte na art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece nie może poprzestać stwierdzeniu wymienionych wad dotyczących uwierzytelnienia oświadczenia o udzieleniu pełnomocnictwa w związku z treścią art. 1138 zd. drugie k.p.c., ale musi ocenić, czy wady te pozbawiały skuteczności tego pełnomocnictwa według prawa właściwego dla miejsca wystawienia dokumentu umocowania. W rozpoznawanej sprawie, prawo właściwe wyznacza norma kolizyjna zawarta w poprzednio obowiązującym art. 12 ustawy z dnia 12 listopada 1965 r. – Prawo prywatne międzynarodowe. Słusznie wobec tego zarzuca się w skardze kasacyjnej naruszenie art. 1138 k.p.c. oraz art. 12 ustawy z dnia 12 listopada 1965 r. – Prawo prywatne międzynarodowe.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zd. pierwsze k.p.c., orzekł jak w sentencji.

